

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ : Η ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Με τον όρο Αναγέννηση εννοούμε την περίοδο περίπου διακοσίων χρόνων (14ος - 16ος αιώνες μ. Χ.), της οποίας κύριο χαρακτηριστικό είναι η άνθηση των επιστημών, των γραμμάτων και των τεχνών στον Ευρωπαϊκό χώρο. Η σημασία αυτής της ραγδαίας πολιτισμικής ανάκαμψης είναι τεράστια για την ανθρώπινη ιστορία, καθώς αποτέλεσε το έναυσμα για την δημιουργία της σύγχρονης Ευρώπης και κατήργησε τον σκοταδισμό του προηγούμενου Μεσαίωνα που μάστιζε την Ευρώπη για αιώνες. Το φαινόμενο της Αναγέννησης, το οποίο μετεξελίχθηκε σε φιλοσοφικό ρεύμα και ασχολήθηκε τόσο με τις επιστήμες (ιατρική, ανατομία) όσο και με τις τέχνες (ζωγραφική, γλυπτική) ήρθε σε αντιδιαστολή με τον σκοταδισμό του Μεσαίωνα και αμφισβήτησε τις συντηρητικές αντιλήψεις του. Είχε ως κύρια επιδίωξή του το να ανυψώσει τη συμβολή του ανθρώπου στην καθημερινή ζωή και να οξύνει τη κριτική του σκέψη, έτσι ώστε να απαλλαχθεί από την μοιρολατρική στασιμότητα που είχε υιοθετήσει από τη μεσαιωνική

νοοτροπία. Γενέτειρα του αναγεννησιακού ρεύματος υπήρξε η Ιταλία, χώρα προέλευσης των περισσότερων και σημαντικότερων υποστηρικτών του. Όσον αφορά τις τέχνες κυρίαρχο ρόλο ανάμεσα στο πλήθος των διανοούμενων εκείνης της εποχής έπαιξε ο Ιταλός ζωγράφος, μουσικός, γλύπτης, μηχανικός και ιατρός Leonardo Da Vinci (Λεονάρντο Ντα Βίντσι)

Γιάννης Γιαννούσης, Γ1

Μικρά Αφηγήματα από την Αγγελική Μ. Αργυράκου, Β2

1) « Δεν είχε φύγει ποτέ από το χωριό του »

Δεν είχε φύγει ποτέ από το χωριό του. Ήταν χαρούμενος και περήφανος για τον τόπο του. Ήξερε να σου πει σε πιο παραπόταμο υπήρχε το καλύτερο και το πιο γλυκό νερό, και σε πια πεδιάδα, τα καλύτερα χόρτα για να φας. Ήξερε πιο είναι το καλύτερο σημείο σε όλο το χωριό, για να κάτσεις και να αδειάζεις το μυαλό σου. Ήξερε επίσης που οδηγούσαν όλα αυτά τα μικρά δρομάκια και ήξερε ποια μηλιά είχε τα καλύτερα πιο κόκκινα μήλα. Αγαπούσε τον τόπο του. Μπορούσες να το δεις στα μάτια του όταν σου περιέγραφε το μοναδικό μοναστήρι αυτού του μικρού χωριού. Πραγματικά θαύμαζε τον τόπο του. Δεν είχε φύγει ποτέ από το χωριό του, αλλά δεν νομίζω πως θα τον πείραζε άμα δεν έφευγε ποτέ.

2) « Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία »

Κοίταξε έξω από την μικρή και στενάχωρη σκηνή. Τα πάντα βρεγμένα, λάσπες στόλιζαν το κάποτε καταπράσινο γρασίδι των επαρχιών της Ειδομένης. Δεν πίστευε ποτέ ότι θα κατέληγε έτσι. Της φέρονταν σαν σκουπίδι, σαν κάτι λιγότερο από άνθρωπο. Έξω από την σκηνή, παιδιά έπλεναν τα ρούχα τους με λασπόνερο και μητέρες τα άπλωναν σε αυτοσχέδιες απλώστρες και παλιές κρεμάστρες. Η ζωή της ποτέ δεν θα γινόταν καλύτερη. Κοίταξε τον καθαρό ουρανό και χαμογέλασε. Θυμήθηκε κάτι που της είχε πει η γιαγιά της «Μπορεί να κουραστείς, μπορεί να πεινάσεις και μπορεί να πονέσεις. Αλλά δεν θα πεθάνεις. Γιατί η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία».

